

κρινοδόχτυλα της αγάπης...

'Αν. Μακρίδου

"Υπέροχη απάντησης έγγαμου γυναικός ! "Άς την έχουν ύπ' όθιν των ή δεσποινίδες.

"Η δες ΦΩΤΕΙΝΗ ΠΑΝ... (Πειραιεύς), μάς γράφει : "Αξιότιμες κυρίες. Είς τό ερώτημα του περιοδικού ύμνν «Ποίος είναι ό Ιδανικός σύζυγος», άπαντώ ως εξής ! 'Ιδανικός τύπος συζύγου δι' έμέ είναι ό ύγιης και ισχυράς κράσεως νέος, μάλλον ύψηλού άναστήματος, όχι πολύ εύσαρκος, χρώματος μάλλον προς τό μελαχροινόν, τύπου ενάρετου και εργατικού. Δέν με ενδιαφέρει ό πλούτος, ούτε τόν θέλω πτωχόν. Τόν θέλω μονάχα ικανόν, δημιουργικόν, όπως τή βοηθεία μου άντεπεξελάβει νικηφόρος εις τόν άγώνα της ζωής. Μεθ' ύπολήψεως.

"Η δες ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΛΙΟΥΡΗ ('Αθήναι), μάς γράφει : "Ό ιδεώδης, κατά τή γνώμη μου, σύζυγος, πρέπει να είναι : Καστονάς, μαλλιά σγουρά, μάτια σκούρα καστανά, μύτη κανονική, χείλη όλίγον σαρκώδη, όλίγον ζηλιάρης, μετρίου άναστήματος, να μη δημιουργεί σκηνές με τό τίποτε, να μην άπάτα τή γυναίκα του, να έχη καλή καρδιά και μία καλή έργασία, για να περνά άνετα τή ζωή του. Διά τόν γάμον : "Ό πιο εύτυχισμένος γάμος είναι εκείνος, που συμφωνούν και τών δύο συζύγων οι χαρακτήρες, γιατί διαφορετικά ή ό ένας ή ό άλλος θα είναι δυστυχής. Βασίλικη Λιούρη "Ένα μόνον λάθος κάνει στην απάντησί της ή δεσποινίς Λιούρη : Θέλει τόν ιδανικό σύζυγο ζηλιάρη, αλλά... αλλά να μην κάνει και σκηνές ! Πώς όμως συνδυάζονται αυτά τά δύο ; "Ένας ζηλιάρης κυρίως σκηνές δημιουργεί. Και τί σκηνές, Θεέ μου ! Σαφαριζιάδες !..

"Η δες ΑΡΙΣΤΕΑ ΔΕΛΟΥΔΗ ('Αθήναι), μάς γράφει πολύ-πολύ πιάντικα :

"Άγαπήτο «Μπουκέτο». Είνε τώρα κάμποσες ώρες, που κάθομαι και προσπαθώ ν' άπαντήσω στην τελευταία καμπάνια σου για τόν ιδανικό σύζυγο, και μου είναι άδύνατον. Πιο δύσκολο ερώτημα ασφαλώς δέν ήτο δυνατόν να γίνει. Μα, για σκεφθίτε, σας παρακαλώ, σε τί μελάδες μάς βάζετε ; Πώς μπορούμε να ξέρουμε ποιος είναι ό Ιδανικός σύζυγος ; Σήμερα ό κάθε ύποψηφος γαμπρός κανονίζει τή θέσι του άνάλογα με τήν ύποψηφία! "Ω ! γι' αυτό να είσθε βέβαιοι. Δέν έξέρετε τί πανούργοι ποί είναι οι νέοι... "Αν είναι πλούσια ή ύψη, προσποιούνται ότι δέν εκτίμούν τό χρήμα, ότι γι' αυτούς τό τελευταίο πράγμα είναι ή προίκα, μα ξεθεύουν πολλά, ώστόσο, με τήν πεποίθηση ότι θα τά πάρουν πίσω, διπλά και τριδιπλά. "Αν ή κόρη είναι αγαθή, μαζεμένη, ήθησκα, είναι τό ίδιο κι' αυτοί. Δείχνονται αγαθοί, κάνουν έλεμους και δίνουν ραντεβού τήν Κυριακή τό πρωί στήν...έκκλησία ! "Αν πάλιν ή μέλλουσα σύζυγος είναι του σурμου, της άρσένου χορού, μάνακι κλπ., δείχνουν ότι δέν ύστερούν σε τίποτε, ότι τά ξέρουν όλα, και δίνουν ραντεβού «...τό βραδάκι στή Γλυφάδα». Αυτά ισχύουν σε όλα τά επίπεδα. Και στόν ύψιστο και χορηγικό, και στόν φρόνιμο και ενάρετο, στόν εργατικό και δραστήριο, στόν πτωχό και στόν πλούσιο. Καθένας κανονίζει τή θέσι του μέχρι να παντρευτή... "Ω ! κύριοι ! "Όταν ό άνδρας βάλει πείσμα να παντρευτεί, παντρεύεται ! Πιστέψτε με... "Εμείς ή γυναίκες είμαστε τά θύματα τους. Αυτοί μάς δημιουργούν, αυτοί μάς ιστώνουν ή μάς στραβώνουν, άνάλογα με τή δύναμή τους, με τή θέλησή τους, με τή αντίληψή τους. "Εμεις δέν μπορούμε να προβλέψουμε τίποτε. Γιατί θα γελαστούμε. Για μάς ό γάμος είναι μία σακκούλα γεμάτη φειδία, με ένα μονάχα χέλι μέσα. Βάζουμε τό χέρι μας. "Αν πιάσουμε τό χέλι, καλά. "Αν όχι... "Άς σταματήσουμε όμως εδώ, γιατί πιο κάτω φεύγουμε πειά από τό θέμα μας. Με άγάπη. 'Αριστέα Δελούδη

"Η δες ΝΕΝΑ Κ. ΧΑΡΙΑΤΙΔΟΥ ('Αργίνοι), μάς γράφει : "Άγαπητό μου «Μπουκέτο». "Ό πρωτότυπος διαγωνισμός σου μ' έχει ένθουσιάσει σε άπερίοριστο βαθμό, γι' αυτό και άμφάσια να λάθω μέρος. Είμαι από τις πιο παλιές σου συνδρομητρίες. Λοιπόν, όταν παντρευτώ, θα ήθελα έναν άνδρα κοινωνικά άνεπτυγμένον. "Όχι πλούσιον. "Άρκοιν τέσσερες χιλιάδες μηνιαίως. Νέον πολύ, κομψόν, μελαχροινόν, ψηλόν και με ώραία μάτια και στόμα, ή άδυναμία μου. Δέν θέλω βέβαια να είναι θρησκόληπτος ή ρωμαντικός κλπ. Αυτό έννοείται. Τό παρελθόν του άς έχει έρωτικές περιπέτειες. Τόν θέλω νέον, γεμάτον φρήγος, και όταν παντρευτούμε, να μου είναι πιστός. Να έχη ώραία φωνή και να ξέρη κάποιο όργανον. Να είναι άνδρας της έποχής μας. Ούτε σοβαρός, ούτε όμως και γελοίος. Είνε πολλά ; Τό καταλαβαίνω, μα σου άνοιξα όλη τήν καρδιά μου και σου είπα όλα μου τά νεανικά όνειρα. Με εκτίμησι. Νένα Κ. Χαριατιδου ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Νέες απαντήσεις.

ΚΑ'Υ'ΜΟΙ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΑ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

ΤΙ ΤΡΑΓΟΥΔΟΥΣΕ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΑΣ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΜΑΣ

Τελευταία έχουν γίνει πολύ τής μόδας τά παλιά τραγούδια, ή νοσταλγία κανάδες του παλιού καιρού. "Επειτα από τόν «Μάγισμα - Γιάννη τον Κανατά», οι 'Αθηναίοι θυμήθηκαν τήν «Ανθισμένη 'Αμυγδαλιά», ή μάλλον τούς τήν θυμίασε ό κ. Μωραϊτίτης με τό «Τζιτζίκι» του, και τραγουδούσε κι' αλλη σήμερα άπ' όλους. "Επί τή εύκαιρία λοιπόν αλλη, τό «Μπουκέτο» σας προσφέρει σήμερα τά γνωστότερα και παθητικότερα τών παλιών 'Αθηναϊκών τραγουδιών, από τά όποια άντλαχούσαν άλλοτε τή νόστα ή 'Αθηναϊκό όθρομο. Απολαύσατέ τα.

ΤΟ ΚΑΪ'ΚΑΚΙ

(Υ'μνο ΑΝΔΡΕΟΥ ΜΑΣΚΑΡΑΤΟΥ)

Σ' ένα μικρό καϊκάκι άρμένικα χαμένος στο πέλαο της αγάπης χωρίς να βλέπω γή. Μόνη μου έλπιδα έν' άστρο με ώδηγούσε στο δρόμο κ' έγώ σ' αυτό θωρόντας έχαιρουμουν πολύ. Μ' άλλοιμονο εξαίφνης, μ' άπάντησε μαυρίλα που έσκέπασε τήν ψι κι' έγώ λιγομυχώ. "Άστρο, γλυκό μου άστρο, με ώδηγούσε στο δρόμο, καί μη μ' άφήσεις έρημο στο πέλαο να γαθώ.

ΘΡΗΝΟΣ

(Υ'μνο ΚΩΝΣΤΑΝΤ. ΘΑΛΕΙΔΟΥ)

Είς τό ρεύμα της ζωής μου Διατί να σ' άπαντήσω: Δι' έμέ άφού δέν ήσο, Διατί να σε ιδώ; Και με έκαιες άπάσιωτος στεναγμός να άναπνέω, και γελάς διότι κλαίω δι' έσε και θρηνοκλώ. Μεταξύ ζωής και θάσου στέκεις και με θασανίζεις ν' άποθάνω μ' έμποδίζεις' να ύπάρχω δέν ποθείς. "Α, κάν στέρεξ ή να ζήσω, ή να πάσχη κ' ή πιωή μου, ίσως, ίσως στην θανάην μου πλέον μεταεσλήθης. Πάσχω να σε άποσπώω, προσπαθώ να σε μιήσω, και μακράν, μακράν να ζήσω από σε, σκληρά ψυχή! Να σωθώ ποσού με θάβει ή άνευστόλαγχινόσ σου γνώμη, πλην άγίστησ άκούη ή ψυχή μου σε ποθεί. "Απ' έμέ τό θλέμμα σπέρφεις, φέινεις, κρύπτεισαι μ' άρνείσαι άλλ' έδώ, έντός μου είσαι, αϊθερόπλαστος μορφή.

Σύ και μόνη κυριεύεις τήν όδύνην, τήν χαράν μου, σύ τήν τύχη μου, τό παν μου, και αλλη τήν μου τή ζωή! Δέν ζητώ αϊ συμφορή σου τήν καρδιά σου να έγγύισουν θέλω μόνον, όταν σθήςσων τής ζωής μου αϊ στιγμιά. "Ένα στεναγμόν θρηνηδών ως γαιερισμόν ν' άφήσης κ' εις τό νήπιμα μου να χύσης ένα δάκρυ δι' έμέ. Είς τόν κήπον σου όπότεν μεγαλή τά άνθη λούεις, και τό ρόδακος άκούσεις τόν γλυκόν μουμουρισμόν. Φέρε, φέρε καν εις υνήμην ένα φίλον τής ψυχής σου, και, σκληρά, αναλογίσου μία στιγμή τό παρελθόν. "Όταν τής νυκτός ή αύρα ψιφιοί' εις τάς Ιτέας, ένθιμω τάς τελευταίας τών εσάτων μας στιγμιάς. Πλήν, άλλόιμονον! τί λέγω; τί ματαίως να συγίζω, άφού πλέον τό νουορίζω, ότι άλλον γιωριζώ;

ΚΟΙΜΗΣΟΥ

Κοιμήσου άγάπη μου γλυκειά, κ' έγώ με τήν κιθάρα, σε νανουρίζω σιγαλά με πόνο, με λαχτάσα. Κοιμήσου, θναί'ν ό αγγελισός κ' ή πουλία τρεμοσθηνεί και ή γλυκειά μου ή φωνή νανουρίσασ σ' άφινει. Κοιμήσου και μη εξαγρυπνάς για ένα πτωχό διαδότη που πάσπικε για να θρηλή στή γής τό μυσσάπτι. Κοιμήσου κ' έγώ εξαγρυπνώ άγάπη μου για σενα κοιμήσου και μη θυμήςσης ποτέ τά περσασμένα.

ΑΝ Μ' ΑΓΑΠΟΥΣΣ

(Υ'μνο Ι. ΠΟΛΕΜΗ)

- "Αν μ' αγαπούσες κι' άν τή σκοτεινιά μου με μία σου άκτίνα θα φωτίζεις θερμή γλυκά τραγουδία θα σούλεγε ή καρδιά μου μέσα άπ' τό ποιημένο μου κορμί. Θα σούλεγε χίλιες φορές με πόνο πως μέσα στήν καρδιάν μου σύ κτυπάς, θα σούλεγα πως σε λατρεύω μόνο. - "Αν μ' αγαπούσες... Μά σου δέν μ' αγαπάς. - "Αν μ' αγαπούσες, θα έπαυαν οι πόνοι κ' οι στεναγμοί μου θα σθήςσανε κι' αυτοί. Θα τρέγαμε στόν θιον πάντα μόνι, άπό χαρά έγώ και σύ τρελλοί. Τριαντάφυλλα θα έκικασ κομμάτια στόν δρόμο να σου στρώνω όπου πάς, και δάκρυα δέν θαχα πειά στα μάτια - "Αν μ' αγαπούσες... Μά σου δέν μ' αγαπάς.